

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2044/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Јаковљевић адвокат из ..., против тужене „Комерцијалне банке“ а.д. Београд, коју заступа Немања Алексић адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 590/18 од 10.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 590/18 од 10.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 590/18 од 10.09.2019. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П 186/18 од 06.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. уговора о динарском кредиту за рефинансирање број .. од 19.06.2017. године који је закључен између тужиле и тужене, а која гласи: „Корисник кредита се обавезује да по основу обраде кредитног захтева и пуштања у коришћење плати банци једнократну накнаду у износу од 2% од износа одобреног кредита из члана 1. овог уговора“. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име стицања без основа исплати износ од 5.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 19.06.2017. године па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.800,00 динара са законском затезном почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 590/18 од 10.09.2019. године одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Рашкој П 186/18 од 06.06.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20, у даљем тексту: ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији, као изузетно дозвољеној, на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредабе члана 6. став 1. уговора о динарском кредиту за рефинансирање број .. од 19.06.2017. године којом је предвиђено право тужене банке да од тужиле, као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита у износу од 2 % од износа реализованог кредита из члана 1 уговора, односно у износу од 5.000,00 динара, па је обавезана тужена да тужилци исплати наведени износ са законском затезном каматом на од закључења уговора па до исплате. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредита и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужилци наплаћен.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године, и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведених разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној.

Зато је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари је поднета 03.04.2018. године. Првостепена пресуда донета је 06.06.2018. године. Другостепена пресуда је донета 10.09.2019. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом чланова 153. став 1. у вези члана 165. став 1. ЗПП. Тужена није успела у поступку по ревизији, због чега јој не припада право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**